

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa Z. W.  
przeciwko Centrum [x] Instytutowi [...] w W.  
o wynagrodzenie ewentualnie o ustalenie wysokości wynagrodzenia,  
odszkodowanie za nierówne traktowanie w zatrudnieniu, ustalenie nieistnienia  
ugody,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 21 czerwca 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 1800 zł  
(tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa  
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z 23 września 2015 r. umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o odszkodowanie za nierówne traktowanie w zatrudnieniu ponad kwotę 20 000 zł, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, rozstrzygając o kosztach procesu.

Wyrok Sądu Rejonowego powód zaskarżył w części, to jest w zakresie punktów 2 i 3.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 24 marca 2016 r. oddalił apelację powoda, rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 365 § 1 k.p.c. oraz art. 366 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy, że powód został przywrócony do pracy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z 23 stycznia 2004 r. w sprawie o sygn. XII Pa (...) na stanowisko równoważne z poprzednio zajmowanym, tj. stanowisko kierownika stacji łóżek, będące stanowiskiem kierowniczym w rozumieniu art. 8 § 3 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy, a w konsekwencji likwidacji zajmowanego stanowiska powierzone mu stanowisko zastępcy kierownika zakładu higieny szpitalnej, która to sentencja wyroku była dla sądu okręgowego wiążąca w zakresie charakteru stanowiska, na które powód był przywrócony wskutek wydanego wyroku; (-) art. 230 k.p.c. poprzez nie wzięcie pod uwagę przez Sąd, że pozwany nie zaprzeczył, iż powód zajmujący stanowisko zastępcy kierownika był jedną z osób, którym pozwany spośród 43 osób nie podwyższył wynagrodzenia w związku z art. 8 § 3 ZUZP. Ponadto, zarzucono naruszenie: (-) „art. 2. 2. c) dyrektywy Rady z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (91/533/EWG) w związku z treścią art. 9 § 2 kodeksu pracy poprzez brak wskazania w karcie opisu stanowiska warunkach pracy czy przydzielone po przywróceniu o pracy powoda stanowisko jest stanowiskiem kierowniczym czy też stanowiskiem samodzielnym i tym samym nierówne traktowanie pracowników w sposób pozwalający na pozamerytoryczne przesłanki ustalenia prawa do dodatku funkcyjnego”; (-) art. 8 k.p. poprzez wywodzenie przez stronę pozwaną, a w konsekwencji przyznanie również przez Sąd Okręgowy, iż powodowi jako jednemu z pracowników uprawnionych do dodatku funkcyjnego nie przyznano tego dodatku, w sytuacji zajmowania analogicznego stanowiska jak 42 inne osoby, którym po wprowadzeniu w dniu 21 kwietnia 2008 r. nowego brzmienia § 8 ust. 3 ZUZP na mocy protokołu dodatkowego nr 3 z 21 kwietnia 2008 r. ten dodatek przyznano, które to twierdzenie było sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem praw pracownika związanych z przywróceniem go do pracy oraz zasadami współżycia społecznego – w tym zasadą nie pogarszania praw pracownika przywróconego do pracy; (-) „art. 18<sup>3a</sup> § 1 i art. 18<sup>3a</sup> § 3 w związku z art. 18<sup>3b</sup> § 1 pkt 2 w związku z art. 18<sup>3c</sup> § 1 i 3 poprzez nie uwzględnienie przez sąd przy

rozstrzygnięciu o zasadności wniesionej apelacji o dyskryminowaniu pracownika z uwagi na przynależność związkową i kwestionowanie trafności decyzji podejmowanych przez pracodawcę, jak również pominięciu przy ocenie zasadności roszczeń związanych z nierównym traktowaniem pracowników w sytuacji gdy inni pracownicy, którym przyznano dodatek funkcyjny z tytułu pełnienia stanowisk zastępcy kierownika taki dodatek dostawali.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność oraz okoliczność, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do ustalenia, czy przy ustalaniu podstawy przyznania dodatku funkcyjnego z tytułu zajmowanego stanowiska kierowniczego Sąd cywilny na podstawie art. 365 § 1 oraz art. 366 k.p.c. jest związany treścią mającego miejsce między tymi samymi stronami prawomocnego orzeczenia sądu o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko kierownicze w zakresie oceny tożsamości i charakteru zajmowanego stanowiska bez konieczności przeprowadzenia w tym względzie własnych ustaleń dowodowych, co do charakteru zajmowanego stanowiska. W uzasadnieniu wniosku skarżący wskazał, że w sprawie występuje „przede wszystkim istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy kwestii czy brak w dokumentacji pracowniczej pracownika informacji o charakterze zajmowanego stanowiska w związku z treścią zapisów układu zbiorowego pracy przyznającego pracownikowi dodatki związane z zajmowaniem stanowiska kierowniczego oraz normy art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c. wiążącej sąd treścią prawomocnego orzeczenia w sprawie między tymi samymi stronami pozwala na dokonywanie niezależnych ustaleń dowodowych co do charakteru zajmowanego przez pracownika stanowiska pracy gdy z treści wyroku przywracającego pracownika do pracy wynika, że poprzednio zajmował on stanowisko kierownicze. Nadto przywrócenie do pracy pracownika nie powinno pogarszać warunków pracy i płacy pracownika związanych z uprzednio zajmowanym stanowiskiem kierowniczym”.

W piśmie z 12 lipca 2016 r. skarżący wskazał na oczywistą pomyłkę pisarską w punkcie dotyczącym wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to jest zamiast fragmentu „na podstawie art. 389<sup>9</sup> § 1 i 4 wskazuję, że skarga jest oczywiście uzasadniona i w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne

sprowadzające się do ustalenia czy przy ustalaniu podstawy przyznania dodatku funkcyjnego z tytułu zajmowanego stanowiska kierowniczego Sąd cywilny na podstawie art. 365 § 1 oraz art. 366 kpc jest związany (...) - winno być „Na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 wskazuję, że skarga jest oczywiście uzasadniona, i w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do ustalenia czy przy ustalaniu podstaw przyznaniu podwyżki wynagrodzenia z tytułu zajmowanego stanowiska kierowniczego na podstawie art. 8 § 3 Sąd cywilny na podstawie art. 365 § 1 oraz art. 366 kpc jest związany (...)”.

Pozwany, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano, że w przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej - jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi kasacyjnej oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Skarżący twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w żaden sposób nie uzasadnił. Nie sprecyzował też

przepisów prawnych, które miałyby zostać naruszone w stopniu kwalifikowanym (oczywiste naruszenie). Twierdzenie skarżącego o oczywistej zasadności skargi samo w sobie nie uzasadnia więc przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przechodząc do oceny drugiej okoliczności mającej uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy podkreślić, że ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zostało przedstawione bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, na tle których powstało (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451). Istotne zagadnienie prawne musi mieć generalny i abstrakcyjny, ale zarazem realny (rzeczywisty) charakter; nie może być doniosłe jedynie dla zindywidualizowanej i skonkretyzowanej sytuacji występującej w sprawie objętej skargą kasacyjną. Wnoszący skargę winien również uzasadnić istotność zagadnienia prawnego przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 maja 2010 r., II PK 55/10, LEX nr 1663558 oraz powołane tam orzeczenia).

Uwzględniając powyższe, kwestia sformułowana przez skarżącego nie kwalifikuje się jako istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący ograniczył się do postawienia pytania, które dodatkowo nie ma charakteru generalnego i abstrakcyjnego. Ponadto, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej ani jego uzasadnienie nie zawiera wyводу prawnego, z którego wynikałoby, że problem sygnalizowany we wniosku jest problemem istotnym, budzącym poważne wątpliwości, dotychczas niewyjaśnionym w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Z tych powodów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego skargą kasacyjną orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804)

– w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.